

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2003 č. j. OAM-542/VL-07-08-2003, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 907/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2004 č. j. 24 Az 907/2003 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 1. 2004 č. j. 24 Az 907/2003 – 22 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2003 č. j. OAM-542/VL-07-08-2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se žalobci neuděluje azyl dle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Ostravě shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že žalobce odůvodnil žádost o azyl špatnou ekonomickou situací ve vlasti, kdy nemohl sehnat zaměstnání, neměl dostatek prostředků na zabezpečení rodiny, tedy neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, a to z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Dle krajského soudu žalovaný správně zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, výrok týkající se ustanovení § 14 zákona o azylu považuje soud v daných souvislostech za nadbytečný. Krajský soud dále konstatoval, že ze správního spisu nic nenaznačuje tomu, že by se žalovaný věcí nezabýval odpovědně a svědomitě, a protože námitky ohledně porušení procesního předpisu byly uvedeny zcela obecně, soud se jimi dále nezabýval.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce včas kasační stížnost, ve které uvádí, že při projednání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení ze strany žalovaného správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného napadá stěžovatel pro nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil povinnost dle ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Důkazy, které si žalovaný opatřil před vydáním rozhodnutí, nebyly úplné, došlo tak opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu a také k porušení ustanovení § 34 odst. 1 téhož zákona, a žalovaný tak nemohl správně usuzovat skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje. Žalovaný dle stěžovatele také nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí, čímž porušil povinnost, kterou mu ukládá § 47 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel dále uvádí, že Ukrajinu opustil spolu s manželkou, protože neměl kde žít a neměl stálé zaměstnání, pokoušel se práci najít, ale za zprostředkování se platí úplatek, všechno je zkorumpováno a všude vládne mafie, proto se do vlasti nechce vrátit. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušit a zároveň přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 8. 2. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že Ukrajinu opustil v listopadu roku 2002, protože se tam nedá žít, neměl kde bydlet, nemohl uživit rodinu, neměl práci nebo nedostával mzdu. Stěžovatel přisvědčil, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. V rámci pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 12. 2. 2003 stěžovatel podrobněji vylíčil problémy, které jej provázely ve vlasti a které spočívaly zejména v potížích s nalezením zaměstnání a s otázkou bydlení jeho rodiny. Stěžovatel také uvedl, že jeho ekonomická situace ve vlasti byla špatná, v případě návratu do vlasti se ničeho neobává, ale vrátit se nechce, problémy se státními orgány ve vlasti nikdy neměl, chtěl by žít v České republice společně s rodinou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona.

Stěžovatel výslovně neoznačil zákonný důvod podání kasační stížnosti, avšak z jejího obsahu lze usuzovat, že je podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

V kasační stížnosti stěžovatel (stejně jako v žalobě) tvrdí vady řízení spočívající v tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, ale nekonkretizuje tyto své obecně formulované námitky a neuvádí, v čem porušení zákona spatřuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu si žalovaný opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti. Na základě opatřených podkladů zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že Ukrajinu opustil z důvodů ekonomických, neboť se mu nedařilo nalézt si stálé zaměstnání a jeho rodina měla existenční problémy. Stěžovatel tedy v rámci řízení o udělení azylu neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalovaný proto správně rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přičemž v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska, a Krajský soud v Ostravě správně vyslovil s jeho rozhodnutím souhlas. Nejvyšší správní soud tak neshledal v řízení vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokátku pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně Mgr. Jekatěriny Sochorové do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu